

SOCIALISTISCH ALTERNATIEF

€1
€2 steunprijs

Nummer 3 - Mei/Juni 2018

OFFENSIEF TEGEN NEOLIBERALE AFBRAAK

De FNV zit in het Offensief, tegen de race naar de bodem! Voor een fundamentele verandering! Niets te laat en volkomen terecht. Bijna half Europa met Frankrijk voorop staat, staat in vuur en vlam tegen de aanvallen op arbeidsvoorwaarden, maar het verzet van sectoren en senioren tegen fiscale straffen op vervroegd stoppen met werken, de campagnes tegen de marktwerking in de zorg en openbaar vervoer, onderwijs en de huisvestingsproblematiek door te goedkoop flexwerk, de afbraak van goedkope huurwoningen door de uitverkoop aan vastgoedmaffia en bank en verzekeringswezen en toename in de vrije koopsector, inclusief het achterblijvende inkomen van de minder dan 2 keer modaalverdieners (76.000 -100.000 bruto per jaar), en voor het ZZP-pensioen, komt slechts moeizaam van de grond.

DOOR PETER DEN HAAN, LEDENPARLEMENT FNV VERVOER

Na jaren achteruitonderhandelen en uitverkoop is het vertrouwen bij achterban en de directe omgeving zwaar ondermijnd of weg. Dat is alleen terug te verdienen met een serieus gevecht en serieuze mobilisatie op een gedragen en strijdbaar programma. Concrete eisen en een slim actietraject waar lokaal en in bedrijven en kadergroepen wordt georganiseerd.

De uitrol van de brede en meerjarige landelijke campagne staat in juni ter besluitvorming in het Ledenparlement van de FNV. Daarom wil ik de volgende motie voorleggen op het Ledenparlement van de FNV in juni. Graag met steunbetuigingen, of gedeeld en overgenomen in kadergroep, divisie of groepsraad, sub en sectorraden, lokale afdelingen en ondersteunende organisaties.

"Het FNV- ledenparlement, bijeen in juni ter bespreking en besluitvorming van de campagne Offensief, stelt vast dat een brede en gedragen campagne tegen de race naar de bodem en een fundamen-

tele verandering van het systeem dat dit veroorzaakt, noodzakelijk is; Stelt vast dat het begrijpelijkerwijs verloren gegane vertrouwen alleen door een strijdbaar en concrete campagne teruggewonnen zal worden en stelt daarom de volgende campagnedoelen vast:

- 40 jaar werken is lang genoeg, zeker voor zware beroepen!
- Schrappen van wettelijke fiscale straf op vervroegd stoppen met werken.
- 65 = 65 AOW leeftijd gewoon weer op 65, in belang van alle Europese werknemers!
- Minimumloon 12,50 per uur, in heel de E.U. 15 euro per uur in 2021!
- Flex twee keer zo duur als vast! (helpt de zzp-er ook tegen onderbetaling)!
- 32 uur met behoud van loon en herbezetting in 2021. Dit levert vaste banen voor jongeren op en compensatie voor arbeidsuitsoot bij robotisering en automatisering.
- Sloop de Marktwerking uit Publieke Voorzieningen! Herinvoering Nationaal Ziekenfonds!
- 100.000 betaalbare woningen erbij!
- Renationalisatie Openbaar Vervoer, Energie en overige nutsvoorzieningen!
- AOW en Bijstand 1500 euro netto! Opdat de laagste inkomens een stukje achterstand inlopen.

Om deze gerechtvaardigde eisen binnen te halen organiseren we tijdens het nieuwe begrotingsdebat van de Regering acties en stellen hiervoor de benodigde middelen (in ieder geval 10 mio voor 2018) beschikbaar en Roepen kadergroepen, subsectoren, jongeren en anderen, werkenden en niet werkenden op, overal actiecomite's op te richten, om van de acties een succes te maken, deze eisen binnen te halen en onszelf en de samenleving te versterken, in Nederland en Europa, En gaat over tot de orde van de dag."

Ik ben te bereiken via eml: peter.denhaan@ledenparlement.fnv.nl

Gemeenteraadsverkiezingen: geen stap vooruit voor de arbeidersbeweging

De uitslag van de gemeenteraadsverkiezingen was geen stap vooruit voor de arbeidersbeweging. De winst voor de lokalen was niet een ontwikkeling in de richting van een groter ideaal, eenheid in de strijd of collectieve solidariteit. Het is wel een afwijzing van de officiële Haagse politiek en in sommige gevallen weten lokale partijen actie tegen bezuinigingsmaatregelen te organiseren, maar daar is ook alles mee gezegd. De winst voor Groen Links (geen arbeiderspartij) is vooral te danken aan het feit dat de GL leiding handig buiten de regeringscoalitie is gebleven. Net zoals de VVD de PvdA heeft leeggezogen in de vorige kabinetsperiode, wordt nu D66 leeg getrokken voor de kar van de VVD, in de kwestie van het referendum bijvoorbeeld.

DOOR PIETER BRANS, AMSTERDAM

GL staat voor een groener en duurzamer kapitalisme dan de verwoestende soort die nu heerst over de planeet. Behalve dat het element van socialisme totaal ontbreekt, is er ook onvoldoende duidelijkheid over wie onder het kapitalisme daarvoor de rekening gaat betalen. Samenwerking tussen de neoliberale PvdA, GL dat geen vraagtekens stelt bij het kapitalisme en de SP is niet de weg vooruit. Met deze verkiezingsuitslag zal in veel steden de strijd tegen het gebrek aan woningen, de vervuiling en de afbraak van voorzieningen onder politiek moeilijke omstandigheden gevoerd moeten worden. Dat betekent niet dat er weinig kansen zijn op succes, laat ook het buitenland zien. Dat hangt af van de druk die lokaal kan worden opgebouwd.

De SP deed helaas stappen achteruit, in Amsterdam, Rotterdam en elders. Dat doet pijn. Niet omdat de SP een echte arbeiderspartij is, want dat is ze niet, maar omdat protest zo weer een mogelijkheid minder heeft om politiek naar voren te komen. De strategie van besturen in gemeentes, door middel van coalities, als opmaat naar deelname aan een regeringscoalitie, door ons bekritiseerd vanaf het begin, ligt aan gruzelementen, zonder dat er een duidelijk alternatief voor is.

Bij afwezigheid van een politieke vertegenwoordiging van de arbeidersklasse zijn de gemeenteraadsverkiezingen, net als de landelijke verkiezingen vorig jaar, een wedstrijd geworden tussen rechts en uiterst-rechts. Uiterst rechts is sterk in fantoombestrijding... "de linkse kerk", "de militante Islam", "de linkse maffia", "gelukzoekende migranten", "de vijanden van Sinterklaas en zwarte piet" (al deze zombies moeten dood), gewoon rechts in bezuinigingen en dingen overlaten aan de markt, een excuus om niets te doen.

Zelfs gewoon rechts erkent nu dat er voor het milieu moet gebeuren, maar veel meer dan de zoveelste dreiging met statiegeld in 2020 op plastic flessen als de industrie er niet in slaagt het zelf te regelen, komt er niet. Nu er geen verbeteringen meer te verdelen zijn en er uitsluitend nog kariger kost op de agenda staat, kiest het kabinet voor het bij voorbaat elimineren van protestmogelijkheden zoals het afschaffen van het referendum. Inderdaad, dat lukte eerder alleen in de DDR in 1968 nota bene.

Nederland kent nog geen protestbeweging als in de VS, waar tienduizenden tegen Trump en wapengeweld demonstreren. Ook is er geen Jeremy Corbyn in zicht of protesten tegen een reactionaire anti-abortuswet, zoals in Polen, of massale demonstraties tegen een corrupte regering, zoals in Slowakije. Maar dat kan veranderen. Bij afwezigheid van een massale arbeidersorganisatie krijgt elke vorm van rechts buitensporige aandacht. Baudet moest het gras voor de voeten van Wilders een beetje wegmaken, nu moet er iemand worden gevonden die het gras voor de voeten van Baudet wegmait...

Verkiezingen zonder dat er een brede arbeiderspartij bestaat, zullen geen verbeteringen opleveren. Alleen de vakbeweging kan daar nu voor zorgen. De beste manier om tegenwicht te bieden tegen de politieke druk van rechts is om het gewicht van de georganiseerde arbeiders in de strijd te werpen. Om te beginnen op 1 Mei a.s.

We kunnen het ons niet permitteren om te wachten op de volgende verkiezingen. De rechtse partijen zullen elke dag opnieuw de publieke opinie bewerken met hun propaganda en leugens. Vastbetraden met offensieve eisen op het gebied van lonen, werkzekerheid, milieu, huisvesting en onderwijs naar buiten treden, zou de vakbonden brede steun opleveren. Tijd voor het offensief van de FNV.

Bij afwezigheid van een politieke vertegenwoordiging van de arbeidersklasse zijn de gemeenteraadsverkiezingen, net als de landelijke verkiezingen vorig jaar, een wedstrijd geworden tussen rechts en uiterst-rechts.

Voor een wereld waarin niemand hoeft te vluchten!

Het was in maart twee jaar geleden dat de Turkije-deal werd gesloten, als „oplossing“ die de Europese leiders bedachten voor de vluchtelingencrisis van 2015. In de ogen van rechts is er geen vluchtelingencrisis meer, want het aantal vluchtelingen dat West-Europa weet te bereiken is enorm gedaald. Maar in werkelijkheid zijn wereldwijd nog altijd tientallen miljoenen mensen op de vlucht, met name door de aanhoudende oorlogen in het Midden-Oosten en repressieve regimes in Afrika. Het is een kapitalistisch systeem in crisis dat verantwoordelijk is voor oorlog, honger, onderdrukking, uitbuiting en milieurampen waardoor mensen vluchten. Alleen socialistische oplossingen kunnen hier een einde aan maken.

DOOR BARBARA VEGER, ROTTERDAM

Het was in maart twee jaar geleden dat de Turkije-deal werd gesloten, als „oplossing“ die de Europese leiders bedachten voor de vluchtelingencrisis van 2015. In de ogen van rechts is er geen vluchtelingencrisis meer, want het aantal vluchtelingen dat West-Europa weet te bereiken is enorm gedaald. Maar in werkelijkheid zijn wereldwijd nog altijd tientallen miljoenen mensen op de vlucht, met name door de aanhoudende oorlogen in het Midden-Oosten en repressieve regimes in Afrika. Het is een kapitalistisch systeem in crisis dat verantwoordelijk is voor oorlog, honger, onderdrukking, uitbuiting en milieurampen waardoor mensen vluchten. Alleen socialistische oplossingen kunnen hier een einde aan maken.

Het is de imperialistische inmenging geweest (en nog steeds) die tot oorlog en opkomst van terrorisme in het Midden-Oosten heeft geleid. Met name de oorlog in Syrië bracht een grote vluchtelingenstroom op gang. Velen trachtten per boot de oversteek naar Europa te maken, waarbij alleen al in 2015 bijna 4000 vluchtelingen verdronken. In de recordmaand oktober 2015 kwamen er dagelijks tienduizend vluchtelingen op de Griekse eilanden aan. Percentueel kwamen er nog altijd veel minder vluchtelingen naar Europa dan het aantal dat in de eigen regio bleef: Libanon, met ruim 4 miljoen inwoners, herbergt 1,5 miljoen Syriërs. Ter vergelijking: in Nederland waren er eind 2016 101.000 erkende vluchtelingen.

Twee jaar na het sluiten van de Turkije-deal zitten er nog altijd duizenden vluchtelingen onder verschrikkelijke omstandigheden vast in kampen in Griekenland. Turkije, verre van een veilig land, herbergt ruim drie miljoen Syrische vluchtelingen die volledig rechteloos zijn. Hoewel de omstandigheden in de Libische gevangenissen voor vluchtelingen menonterend zijn, sluiten Europese leiders toch deals met Libië om vluchtelingen die vanuit Afrika via Libië naar Europa willen trekken tegen te houden.

Zelfs SP-leider Lillian Marijnissen gooide het roer om en verklaarde dat de SP ook voor opvang in de eigen regio is en deals met Noord-Afrikaanse landen niet uitsluit. Voorheen had SP-leider Roemer een onduidelijk standpunt: aan de ene kant deed hij een moreel beroep op solidariteit met vluchtelingen, aan de andere kant stelde hij ook dat het aantal vluchtelingen dat opgevangen kon worden niet ongelimiteerd kon zijn, en dat hij de zorgen van veel Nederlanders begreep.

Het is ook logisch dat, in een periode van crisis, waarin er woningnood, een gebrek aan vaste banen, bezuinigingen op zorg en onderwijs zijn, onder een deel van de bevolking zorgen zijn of we het wel aankunnen om vluchtelingen op te vangen. Voor wie zelf al jaren op een wachtlijst voor een sociale huurwoning staat en hoort dat vluchtelingen geherhuisvest worden, of voor wie moet concurreren met een zwartwerkende arbeider-zonder-papieren, kan het lijken of de grenzen sluiten een oplossing is. Het is juist om met deze zorgen rekening te houden, en niet alleen maar om open grenzen te roepen zoals sommigen in linkse kringen doen. Dat is niet genoeg om mensen te overtuigen.

Aan de andere kant is het ook fout, zoals de leiding van de SP doet, om mee te gaan in de standpunten van rechts. Zo moeten we bijvoorbeeld uitleggen, dat het niet de schuld is van de vluchtelingen dat er te weinig betaalbare woningen zijn: sinds 2009 zijn er door het liberaliseringsbeleid van rechte regeringen 250.000 sociale huurwoningen van de markt verdwenen. We moeten vechten voor voldoende betaalbare woningen voor iedereen!

De beste manier, om te voorkomen dat je met zwartwerkende mensen-zonder-papieren moet concurreren, is deze te legaliseren. En te vechten voor arbeidstijdverkorting met behoud van loon zodat er genoeg (vaste) banen voor iedereen zijn. Er is genoeg geld om iedereen een goed bestaan te bieden, maar in dit kapitalistisch systeem gaat een steeds groter deel van de rijkdom naar een kleine groep van superrijken. Dat veranderen, vereist een gezamenlijke

strijd en arbeidersseenheid tussen Nederlandse arbeiders, arbeiders van migrantenachtergrond en vluchtelingen.

Vluchten is een individuele oplossing die mensen kiezen als het aan een collectieve strijd voor betere levensomstandigheden ontbreekt. Daarom is het zo belangrijk om elke beweging van jongeren en arbeiders, waar ook ter wereld, tegen onderdrukking, oorlog en uitbuiting te steunen. Het is mogelijk een socialistische wereld te bereiken waarin niemand hoeft te vluchten, waar de maatschappelijke rijkdommen aan iedereen ten goede komen en niet slechts aan een handvol multimiljardairs. Vecht mee voor zo'n wereld!

De beste manier, om te voorkomen dat je met zwartwerkende mensen-zonder-papieren moet concurreren, is deze te legaliseren. En te vechten voor arbeidstijdverkorting met behoud van loon zodat er genoeg (vaste) banen voor iedereen zijn.

Parijs mei 1968: revolutie!

Een opstand van studenten tegen uitgaansbeperkingen op een universiteit, politierepressie, een vonk die overslaat naar de arbeiders van de Renault fabrieken, generaal De Gaulle die vlucht naar een legerbasis in Duitsland, arbeiders die in heel Frankrijk delen van de productie overnemen, dat was de revolutie in mei 1968 in Frankrijk uitbrak. Bijna gelukt ook.

DOOR GERBRAND

In het verre Den Haag draaide ik de laatste bouten vast van mijn opgevoerde Puch. 18 was ik en dan wil je de revolutie niet missen. Met een tas op de bagagedrager en wat uit het bureau van Pa geleende Franse franken ging ik op weg. Na Rijswijk draaide ik aan het stuur (hertengewei) de gashandel vol open, vol verlangen revolutie te proeven. Helaas. In de polder voorbij Wateringen, nog niet eens in Delft, liep de motor vast. De revolutie, de macht van de arbeiders, misschien wel de liefde, gingen aan mij voorbij. Ik duwde de brommer terug door de stad. Een verslagen aanhanger van de revolutie. Een revolutie die zelf helaas ook verslagen werd.

Met enige verbittering moest ik vanuit de zijlijn toezien hoe de studenten zich blindstaarden op de prachtige beelden en slogans die de opstand voortbracht (de verbeelding aan de macht). Door de bloedige onderdrukking van de Franse rellenpolitie won de beweging veel sympathie bij gewone burgers. Gewonde studenten werden in Parijs de huizen ingetrokken. Ziekenhuizen maakten veel werk van de zorg voor de gewonden.

De meest succesvolle zet in Parijs was de poging om de arbeiders er bij te trekken: de enige kans om de strijd te winnen. De Renault fabrieken in Billancourt behoorden tot de grootste fabrieken in Parijs. Er ging een stakingsgolf door heel Frankrijk. In de derde week van mei waren 10 miljoen arbeiders in staking. Twee derde van allen Franse werknemers kwam in actie. De respons op de beweging

was enorm! Hoe is het de Franse machthebbers gelukt deze beweging het bos in te sturen?

Natuurlijk was er in de eerste plaats het gebrek aan duidelijke ideeën en programma bij de studenten, waar de opstand begon. Er was weinig vertrouwen in de arbeidersklasse die de kapitalisten met auto's en ijskasten zou hebben afgekocht... vandaar een misleidend geloof in "stedelijke guerrilla", barricades en strijd tegen de politie. In Frankrijk en Italië, waar de opstand veel weerklank kreeg, stond de sociaaldemocratie zwak. Communistische leiders en organisaties waren belangrijker, maar die stonden slaafs tegenover Moskou, waar in 1964 na een periode van destalinisatie, de meer reactionaire Brezhnev aan de macht was gekomen. De onderdrukking van de Praagse lente was een teken van hoe reactionair het stalinisme in Moskou was geworden.

Deze en andere omstandigheden waren er de oorzaak van dat de leiders van de Communistische Partij en de CGT in staat waren om de potentiële revolutie terug te brengen tot een flink stuk van de koek van de groei van het kapitalisme. Een prestatie, gezien het feit dat bijvoorbeeld de melkproductie in het westen van Frankrijk een tijd lang geheel in handen van de arbeiders lag. Verschillende groepen arbeiders lieten zien dat productie en distributie zonder kapitalisten mogelijk was. Anders dan de burgerlijke commentatoren ons willen laten geloven, was de erfenis van Frankrijk mei 1968 niet de een morele en sociale.

De kracht van de revolutie die zich bijna voltrok was een politieke. Het liet zien dat als de georganiseerde arbeidersklasse op het toneel van de geschiedenis verschijnt, op welk moment dan ook, de geschiedenis fundamenteel verandert. Anders dan toen groeit het kapitalisme nu niet meer. Het is al jaren in crisis. Maar de les van Frankrijk 1968 blijft dezelfde. We moeten van dit economische en politieke systeem af. Alleen de georganiseerde arbeidersklasse kan dat doen.

committee for a workers international
www.socialistworld.net

frankrijk
1968
maand van revolutie
door clare doyle

lessen van de algemene staking

Onze analyse van de gebeurtenissen in mei 1968 vind je in het boek 'Frankrijk 1968: maand van revolutie' door Clare Doyle. 7 euro

Genoeg is genoeg

We moeten de wereldwijde cultuur van vrouwenonderdrukking aanpakken.

Artikel 40.3.3, ingevoerd met het 8ste amendement op de Grondwet, kende in Ierland het recht op leven voor ongeborenen toe. Daarmee werd abortus verboden, tenzij het leven van de vrouw ernstig gevaar liep. Dit is de strengste abortuswet in Europa. 35 jaar na deze grondwetswijziging, mee geschreven door een aartsbisschop en naar de paus gestuurd voor goedkeuring, is er een strijd gaande om het juk van de katholieke onderdrukking in Ierland af te werpen.

DOOR LAURA FEENEY, GRONINGEN

Er is een referendum uitgeroepen op 25 mei om dit 8e amendement teniet te doen, maar het is een lange strijd geweest om dit bediscussieerd te krijgen in het parlement. De druk kwam direct van bewegingen van onderop, voornamelijk georganiseerd door de socialistisch-feministische organisatie ROSA. ROSA werd opgericht na de dood van Savita Halappanavar, die overleed door complicaties bij de zwangerschap en het onvermogen van de dokter om te opereren als gevolg van het 8e amendement.

Als antwoord op deze voortdurende verschrikkelijke onrechtvaardigheid, stemde een Burger Vergadering om het 8e amendement teniet te doen en voor het recht op abortus tot 12 weken. Hun aanbevelingen waren veel radicaler dan alles wat de mainstream politici, verkozen om hen te vertegenwoordigen, hadden opgeworpen. Er werd een comite opgericht en acties van ROSA en parlements lid Ruth Coppinger van de Socialist Party (onze zusterorganisatie in Ierland) brachten het gebruik van illegale abortuspillen in Ierland onder de aandacht. Dit had een belangrijke impact op de beslissingen van de stemming. Het werd zeer duidelijk dat abortussen al gepleegd worden in Ierland, en dat legalisering het veilig zou maken. De spanningen lopen op met het referendum in het vooruitzicht, dat samenvalt met andere belangrijke ontwikkelingen en radicaliserende momenten, vooral voor jonge Ierse vrouwen.

Pas geleden bracht een veel besproken verkrachtingszaak in Noord-Ierland, waarbij een negentienjarige vrouw en professionele rugbyspelers betrokken waren, een breder gevecht tegen onderdrukking onder de aandacht. De rechtszaak was hartverscheurend voor slachtoffers van seksueel geweld. De vrouw werd veel langer ondervraagd dan de beschuldigten, de jury gaven haar onterecht aan elkaar door en een voormalig parlements lid merkte op dat een 'middenklasse' meisje niet in dezelfde situatie zou zijn geraakt. Toen werd aangekondigd dat de uitspraak Niet Schuldig was, brak er wijdverspreide woede uit, meteen erna werden er protesten georganiseerd en de hashtag #IBelieveHer werd populair. Een 'We Stand with Her' protest werd al twee dagen later georganiseerd en duizenden demonstreerden op O'Connell Street in Dublin and buiten het gerechtshof in Belfast. Een petitie die online circuleerde en die oproep voor een onderzoek naar het gedrag van de spelers werd 65.000 keer getekend. Er is aangekondigd door de Irish Rugby Union en Ulster Rugby dat de contracten van beide spelers, Paddy Jackson en Stuart Olding, verbroken zijn. Er werd €30.000 geschonken aan het Dublin Verkrachttings Crisis Centrum, al in de twee dagen nadat de uitspraak gedaan was.

Deze acties zijn absoluut monumentaal voor heel Ierland en komen overeen met een wereldwijde stemming. Vrouwen in Polen

worden eveneens onderdrukt door een strenge katholieke moraal en vechten om de reactionaire abortuswet te veranderen. Op Internationale Vrouwendag werd een 'feministische staking' uitgeroepen in Spanje, waarbij 5,3 miljoen de straat opgingen tegen seksueel misbruik en de loonkloof. Op veel protestborden tijdens de protesten in Ierland van de afgelopen weken stond een citaat van de inspirerende activist Angela Davis: "Ik accepteer niet langer de dingen die ik niet kan veranderen. Ik verander de dingen die ik niet kan accepteren." en "Genoeg is genoeg" werd een belangrijke slogan. Vrouwen zitten niet te wachten op hervormingen, geruststellingen of bedriegelijke snelle oplossingen.

"Ik ga niet naar de politie. Ik neem het niet op tegen Ulster Rugby.", was de verschrikkelijke boodschap die de jonge vrouw in Noord-Ierland naar haar vriend stuurde op de ochtend na het misbruik. Want vrouwen weten dat het systeem niet aan hun kant staat, maar tegen hen is. Deze machtige mannen zouden nooit gestraft zijn in een cultuur die dit alles beschouwt als 'kleedkamer geklets'. We moeten

vechten tegen dit uitbuitende systeem dat de machtigsten meer beschermt dan de meest kwetsbaren. 'Macho cultuur' is ingebed in alle niveaus van de kapitalistische maatschappij: de politie, de rechtspraak en de staat. We weten dat deze instituten er niet voor democratie of gelijkheid zijn, maar instrumenten zijn om opstanden van de werkende klasse te onderdrukken. De acties die hierdoor werden getriggert zouden iedereen moeten inspireren. Verandering zal spoedig komen, we zullen niet langer wachten. Genoeg IS genoeg.

Er is een referendum uitgeroepen op 25 mei om het 8e amendement teniet te doen, maar het is een lange strijd geweest om dit bediscussieerd te krijgen in het parlement. De druk kwam direct van bewegingen van onderop, voornamelijk georganiseerd door de socialistisch-feministische organisatie ROSA.

vechten tegen dit uitbuitende systeem dat de machtigsten meer beschermt dan de meest kwetsbaren. 'Macho cultuur' is ingebed in alle niveaus van de kapitalistische maatschappij: de politie, de rechtspraak en de staat. We weten dat deze instituten er niet voor democratie of gelijkheid zijn, maar instrumenten zijn om opstanden van de werkende klasse te onderdrukken. De acties die hierdoor werden getriggert zouden iedereen moeten inspireren. Verandering zal spoedig komen, we zullen niet langer wachten. Genoeg IS genoeg.

Palestijnen eisen het recht op terugkeer

Hoe kunnen inwoners van een openluchtgevangenis zonder middelen strijden tegen een land met geavanceerde wapens en de onbetwiste steun van de sterkste supermacht ter wereld? Het antwoord van de Palestijnse bevolking bestaat uit heldhaftig geweldloos verzet. Met de 'Mars voor de terugkeer' houden de Palestijnen op de Gazastrook een zes weken durende protestbeweging. Het begon op 30 maart en gaat door tot 15 mei, de herdenking van de Nakba. Op dat ogenblik zullen Palestijnen proberen om de grenshekken met Israël over te steken om hun recht op terugkeer af te dwingen. Bij het protest waren er tot hiertoe 15.000 tot 25.000 aanwezigen die voor de grenshekken kamperen.

DOOR RAJA, EIENDHOVEN

De afgelopen 11 jaar kende Gaza een volledige economische blokkade. Het wordt getroffen door de hoogste werkloosheidsgraad ter wereld: 49%. Er is een chronisch gebrek aan toegang tot openbare diensten, waaronder gezondheidszorg. In 2014 nog was er een grote militaire campagne van Israël in Gaza. Daarbij vielen 2.300 Palestijnse doden, waarvan 500 kinderen. Deze omstandigheden vormen de achtergrond waartegen het protest plaatsvindt.

De veelal ongewapende demonstranten botsten op traangas en kogels van scherpschutters. Op de eerste dag van protest vielen al 16 Palestijnse doden door geweld van het Israëlische leger. Er waren meer dan 1400 gewonden. In tegenstelling tot wat het Israëlische regime beweert, wordt het protest niet geleid door Hamas. De leiding is in handen van burgergroepen die niet aan partijen gebonden zijn en bestaan uit leraren, dokters, vrouwen, werkenden en studenten. De strategie van gewelddoosheid biedt de betogers een voordeel op

het Israëlische leger. Het blijft echter afwachten of deze protestacties zullen uitgroeien tot een beweging waarmee miljoenen Palestijnen opstaan om het recht op vrijheid en zelfbeschikking af te dwingen.

Als socialisten staan we volledig in solidariteit met de moedige demonstranten en willen we niet alleen het einde van de bezetting, maar ook een socialistisch Israël en een socialistisch Palestina met gelijke levensomstandigheden. Het is de enige manier om niet alleen de vrijheid voor Palestina te bekomen, maar om ook een einde te maken aan armoede, ellende en werkloosheid.

Bronnen

<https://nl.socialisme.be/74302/gaza-protest-is-geen-terrorisme>

<https://www.independent.co.uk/voices/israel-palestine-gaza-march-of-return-protest-deaths-a8292601.html>

ITALIAANSE VERKIEZINGEN

Sinds de laatste verkiezingen in 2013 hebben Italianen de val van 3 regeringen voor de kiezen gekregen. De kabinetten werden gedomineerd door de Democratische Partij op centrum links. Deze is verantwoordelijk voor de uitvoering van harde neoliberale hervormingen en talrijke aanvallen op de rechten van studenten, werknemers, vrouwen en migranten.

DOOR EUGENIO, DEN HAAG

Op 4 maart waren er in Italië algemene verkiezingen die een nieuwe periode in de Italiaanse politiek inluiden, ondanks een relatief lage opkomst van 72%. Geen van de partijen bereikte de vereiste 40% om een regering te vormen. De traditionele partijen, Berlusconi's Forza Italia en de Democratische Partij, ondervonden een ineenstorting van hun kiezerssteun, respectievelijk 14% en 18%. In vergelijking met de laatste Europese verkiezingen in 2014: Forza kreeg toen 18% en de DP toen nog 40%.

Stemmen gingen naar populistische "anti-establishment" bewegingen, met name de 5 Sterren Beweging en de Noordelijke Liga die kunnen worden gezien als de "winnaars" van deze verkiezingen. 5SM behaalde 32% van de stemmen, met recordaantallen in de zuidelijke regio's, en werd de grootste politieke organisatie van het land. Hun campagne was aanvankelijk gebaseerd op een afwijzing van traditionele politiek en instellingen, maar is sindsdien terugge-

vallen op anti-EU-sentiment en minder radicale posities om buitenlandse investeerders gerust te stellen. De partij wil overkomen als een levensvatbaar politiek alternatief voor de elites.

Niettemin bleven ze achter bij de rechtse coalitie, die 37% van de stemmen behaalde en waarbinnen de Noordelijke Liga de dominante kracht werd met 17%. Hun succes is grotendeels gebaseerd op een xenofobe campagne van hysterie tegen migranten en een beweerd verzet tegen het bezuinigingsbeleid en de Brusselse elite.

Bovendien is er de groei van neofascistische bewegingen als Casapound 1%, een ander teken van radicalisering binnen de Italiaanse samenleving. Aan de linkerkant was er een zekere mate van succes, maar het was marginaal. De partij voor Vrijheid en Gelijkheid, van de oude leiders van de sociaaldemocratie, kwam net boven de 3% die vereist is om in het parlement te komen.

Het pas opgerichte Power to the People verkreeg 1,15%, ondanks de korte campagnetijd en media en institutionele obstakels. Wat duidelijk is aan deze verkiezingen is dat mensen de traditionele feestjes beu zijn en wanhopig op zoek zijn naar een alternatief, ondanks dat geen van de belangrijkste overwinnaars ze dat kan of wil geven. Hoewel het onzeker blijft wat voor regering er zal worden gevormd, is het duidelijk dat de arbeidersklasse het heft in eigen handen moet nemen en zich moet organiseren in een strijd tegen de impopulaire maatregelen die nog moeten komen.

Duitsland: werkgevers en grote coalitie zetten strooppot in voor arbeidsrust

Werkgevers en de CDU/CSU en SPD-coalitie in Duitsland zetten de strooppot in voor arbeidsrust.

DOOR PETER DEN HAAN

Nadat Europa opgelucht ademhaalde na de verkiezing van Macron in Frankrijk, was de herverkiezing van Angela Merkel, ondanks het verlies van zetels, een mooie bonus. Vooral omdat het rechts-populistische Alternative für Deutschland iets minder goed scoorde dan verwacht.

Uiteindelijk is de SPD nu de coalitie met Merkel ingestapt, net als de PvdA in het kabinet Rutte en daarvoor Wouter Bos met Balenende.

Met dit verschil dat in het bedrijfsleven en de banken het geld inmiddels weer tegen de plinten klotst. Daarom gingen de werkgevers in de metaalsector akkoord met de eisen van IG Metall; 100 euro eenmalig, 4,3% vanaf 1 april 2018. In 2019 eenmalig 400 euro en een jaarlijkse bonus van 1/3e maandloon. Of 8 vrije dagen. Daarnaast kan men op sommige plekken tijdelijk 28 uur per week werken met loonverlies. Tegelijkertijd is meer overwerken nu toegestaan. Want Duitsland heeft officieel een 35-urige werkweek.

Ook belangrijk : de looptijd van de CAO is 27 maanden. Dus een jaarlijks percentage wat niet veel verschilt van Nederland, rond de 2,2%. Dus te weinig om de kostenstijgingen te compenseren. Het succes van de waarschuwingsstakingen in de metaal hadden een 32-urige werkweek met volledige herbezetting en loonstijging kunnen binnenhalen. Zelfs Der Spiegel was verbaasd dat de vakbondsleiding haar macht niet verder ontplooipte, *“aangezien de machtsverhoudingen in haar voordeel zijn verschoven”* (06-02-2018). De werkgevers verklaarden eenvoudig: *“We hebben binnengehaald wat voor ons belangrijk was”*.

De regering zelf heeft inmiddels haar ambtenaren een loonbod gedaan van 7% in 30 maanden. Percentages waar we in Nederland stijl van achterover zouden vallen, maar het past het precies in de doelstellingen; een meerjarig contract, want binnenkort gaan we (ECB) de rente in Europa weer laten stijgen. Tegen oververhitting en om de rekening bij de arbeidersbeweging neer te leggen. Dat zit erachter.

Daarom kiest de regering Merkel ervoor de geldbuidel te trekken; om zoveel mogelijk de rust te bewaren, vooral op het arbeidsfront en met de SPD en vakbondsleiding, medeplichtigen in deze samenwerking, als toekomstige zondebokken.

Vecht met ons mee voor een socialistische wereld!

Het Committee for a Workers' International (Comité voor een Arbeiders Internationale) is een wereldwijde organisatie van arbeiders, jongeren en al diegenen die worden onderdrukt door het kapitalisme en imperialisme en die strijdt voor een socialistische wereld. Het tijdperk van het neoliberale kapitalisme en globalisering dat het beleid van de heersende klassen heeft gedomineerd, heeft geresulteerd in nooit eerder geziene ongelijkheid en uitbuiting. De rijkste 8 mensen op de planeet bezitten inmiddels evenveel als de armste 50% van de wereldbevolking. De massale armoede, uitbuiting, oorlog en conflicten die het waarmaken zijn van het kapitalisme van vandaag de dag, kunnen alleen beëindigd worden door democratische planning van de economie door werkende mensen, gebaseerd op de nationalisatie van de grote multinationals en financiële instellingen, en het instellen van een socialistische geplande economie. Een systeem dat nieuwe technologie en menselijk vakmanschap zal gebruiken om de behoeften van de hele bevolking te dienen in plaats van de winsten van de rijkste 1%.

Het CWI vecht tegen uitbuiting, onderdrukking en elke discriminatie gebaseerd op geslacht, seksuele oriëntatie of ras, en tegen nationale onderdrukking. We vechten voor de eenheid van alle werkenden in een wereldwijde strijd tegen het kapitalisme en imperialisme. Het CWI steunt het opbouwen van massapartijen van de werkende klasse om alle werkenden te verenigen in een strijd om hun belangen te verdedigen en zich tegen het kapitalisme te verzetten. We vechten om marxistische partijen op te bouwen met een revolutionair socialistisch programma, om het kapitalisme in elk land en internationaal te verslaan. Het CWI is georganiseerd in meer dan 40 landen op alle 6 continenten, in een gemeenschappelijke strijd voor een socialistisch alternatief. Op socialistworld.net kan je ons programma, commentaar en verslagen vinden van onze strijd en van werkenden over de hele wereld. We roepen diegenen op die het eens zijn met de strijd voor een massa socialistisch alternatief om met ons mee te vechten in deze strijd.

Socialistisch Alternatief is de Nederlandse afdeling van het CWI. Lees meer over ons op onze website: www.socialistischalternatief.nl of neem contact met ons op: Email: info@socialisten.net

SOCIALISTISCH ALTERNATIEF

€1
€2 steunprijs

Nummer 3. Mei-Juni 2018

Studenten in actie voor woonruimte Het ijzer smeden als het heet is!

Op 15 maart kwamen studenten en jongeren op straat in Utrecht. Er was net voor de gemeenteraadsverkiezingen een protestactie aan het Janskerkhof om betaalbare woonruimte te eisen. Zowat 80 tot 100 jongeren en omwonenden sloten zich in de loop van de dag bij de actie aan.

DOOR AINDRIÚ DE BUITLÉIR, UTRECHT

Deze eisen stonden centraal:

1. Stop de waanzinnige huurprijzen. Het puntensysteem van de Huurcommissie moet afgedwongen worden zodat iedereen een rechtvaardige huurprijs betaalt.
2. Stop de dakloosheid terwijl zoveel gebouwen leeg staan. Gebruik leegstaande kantoorruimtes en andere gebouwen om te voorzien in huisvesting voor studenten en wie in nood is.
3. Gedeelde verantwoordelijkheid: de gemeente, universiteit en woningbouwcorporaties moeten onmiddellijk en actief de verantwoordelijkheid voor betaalbare woonruimte opnemen.

ER IS EEN BEWEGING NODIG

Er is een onmiskenbare crisis en veel mensen gaan gebukt onder de praktijken van de vastgoedmafia. Het is een cruciaal ogenblik voor ons om te wijzen op de tegenstellingen en beperkingen in wat ons voorgesteld wordt als een 'goedlopend' systeem. Daartoe moeten we aan een beweging van onderuit bouwen, een beweging van studenten en werkenden, om ons rond deze eisen te organiseren. Er is eenheid nodig van linkse groepen met een duidelijk socialistisch

programma voor sociale huisvesting. De rotte wortels van dit rampzalige tekort aan woonruimte liggen bij de regeringen-Rutte. De jongeren zullen essentieel zijn om deze regering weg te krijgen.

EEN WERELD VAN ONZEKERHEID

Huisvesting is slechts het topje van de ijsberg. We moeten steeds flexibeler werken, onze mentale gezondheid staat onder druk, de lonen stagneren en de onderwijsinstellingen behandelen ons als consumenten: er wordt gesnoeid in de middelen, ons collegegeld wordt geïnd maar vervolgens worden we behandeld als het afval dat overblijft na het uithollen van een avocado.

We hebben er genoeg van! Er zijn studentenbewegingen in actie in heel Europa. In Spanje protesteert de studentenvakbond tegen de repressieve maatregelen in Catalonië, nadat ze eerder massaal demonstreerden op de internationale vrouwendag. In Frankrijk uitte studenten en werkenden hun woede tegen de zwakke regering-Macron. Studenten in Nederland moeten zich bij deze golf van protest aansluiten om de verdeelde regering-Rutte 3 aan te pakken.

We Want Woonruimte is een groeiende beweging die opkomt voor betaalbare en veilige huisvesting voor iedereen. We verzetten ons tegen de privatisering en de winsthonger in de woonsector. We zijn actief in Utrecht en Eindhoven, maar studenten in alle steden van het land moeten nagaan hoe ze hun eigen acties kunnen opstarten.

Voor meer informatie over hoe je bij deze beweging kan aansluiten of voor hulp bij het organiseren van eigen acties: studenthousing-action@zoho.eu